

Савоччин день свободи

Анатолій Григорук

У суботу ввечері Савочка подивився по телевізору мультик і після того, як йому разів з десять нагадали, що час уже йти спати, неохоче поклався в ліжку.

Мама поправила на ньому ковдру, пригладила непокірного чубчика і, якимось загадково усміхаючись, сказала:

— Савочко! І мені й татові несила більше з тобою змагатися. Тому завтрашній день оголошую днем свободи.

— Як це? — не второпав Савочка.

— А так. Кожен із нас робитиме все, що тільки йому заманеться.

— І ви не будете мене лаяти ні за які пустощі? — не повірив власним вухам Савочка.

— Авжеж, — сказала мама. — Завтра ти — вільний козак.

— Ур-ра-а! — захоплено вигукнув Савочка і в солодких мріях про завтрашній день свободи заснув.

А вранці, як прокинувся, то насамперед заходився підстрибувати на своєму пружинному матраці.

— Я — чемпіон на батуті! — горлав він так, ніби його вже нагородили золотою медаллю. — Я можу злетіти під самісіньку стелю!

Тато з мамою намагалися не дивитись у Савоччин бік і тихцем заспокоювали одне одного:

— Нічого, нічого, до вечора якимось цей шарварок перетерпимо.

А Савочка, настрибавшись донесхочу на "батуті", став шукати нових розваг. Він наче випробовував татів-мамин терпець і робив усе, що досі йому категорично заборонялося: то крутив мамину швейну машинку, то вигріб із шафи купу речей і влаштував собі схованку, то крейдою малював не дверях якихось чортиків, то, як підсмалений, бігав по хаті й чвиркав довкола водою із пластмасової чвиркавки...

Нарешті Савоччине завзяття трохи пригасло, і він, як був у піжамі, невмиваний та розхристаний, гукнув:

— Мамо, я вже зголоднів. Хочу їсти!

— Отакої! — здивовано глянула на нього мама. — Ми дали тобі повну волю, то й на наш день свободи не зазіхай... Як зголоднів — іди на кухню, смаж яєчню, готуй собі чай. А можеш і вареників наліпити. Одне слово, ти сам собі пан, сам хазяїн.

Савочка ображено засопів і знехотя подибав до холодильника. Він дістав з нього двоє яєць, хотів зачинити дверцята, але цієї миті одне яйце, як живе, випорснуло йому з рук, хряснуло об підлогу й розпливлося слизькою жовто-білою плямою. Савочка на мить сторопів. А далі як зарепетує:

— Не треба мені такого дня свободи! Я хочу їсти!

— Ну що ж, не треба, то й не треба, — примирливо сказала мама. — Кінчився наш

день свободи, ледь почавшись. Тепер доведеться тобі слухатись і робити все, як годиться. І найперше — гарненько поприбирай за собою, вмийся та одягнись. А я тим часом наготую сніданок.